

A Fővárosi Ítéltábla a Krizsa és Kocsis Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Krizsa Lajos ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a dr. Berhidai-Parragh Imre jogtanácsos által képviselt **I. rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű, a dr. Horváth Eszter jogtanácsos által képviselt **II. rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű, a dr. Váradi Nóra jogtanácsos által képviselt **III. rendű alperes neve** (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. szeptember 10. napján meghozott 70.P.22.849/2013/30. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 31., a II. rendű alperes részéről 32. és a III. rendű alperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 6.350 (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt 45.000 (Negyvenötezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

II. rendű alperes 2012. január 5. napján kelt **ügyszámú** határozatával 45.000 forint közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte a **W. Kft.**-t közlekedési szabálysértés miatt. Felperes és a Kft. között 2012. január 23-án megbízási szerződés jött létre, ebben felperes vállalta, hogy közúti közlekedési ügyekkel kapcsolatos ügyintézését végez a folyamatban lévő ügyben. Az eljárás magában foglalta a rendőrség és más közlekedési hatóságok előtti képviselet ellátását, valamint a teljes körű tanácsadást, a megbízási díj összege 32.000 forint + ÁFA volt. Felperes 2012. január 25. napján beadványt terjesztett elő a II. rendű alperesnél, amelynek kapcsán a hatóság 4. sorszámú végzésével a **W. Kft.**-t 2012. február 21-én a meghatalmazás hiányának pótlására hívta fel. Tájékoztatva az ügyfelet arról, hogy a felperes részére a Ket. 40. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé azt, hogy meghatalmazottként eljárjon, majd 6. és 7. sorszámú végzéseivel elutasította a beadványt. Felperes II. rendű alpereshez címzett kérelmeiben 2012. május 14-én kifogásolta ezen eljárást. II. rendű alperes a fellebbezések elbírálása érdekében 2012. június 4-én az ügy iratait I. rendű alpereshez, mint másodfokú hatósághoz felterjesztette. 2012. június 28-án I. rendű alperes a teljes iratanyagot visszaküldte II. rendű alperesnek, mivel álláspontja szerint a felperes nem jogosult a képviselet ellátására, így fellebbezés előterjesztésére sem. Ezt követően I. rendű alperes a **G.T.** által előterjesztett fellebbezés kapcsán a beadványt az illetékfizetési kötelezettség elmulasztása miatt utasította el, majd a fellebbezési eljárást megszüntette. Ezt

követően felperes azt kérte, hogy I. rendű alperes felügyeleti eljárás keretében vizsgálja felül a határozatok törvényességét. Különböző eljárási cselekményeket követően III. rendű alperes 2012. december 14-én a **W. Kft.** ügyében azt a javaslatot tette, hogy a fellebbezési eljárást megszüntető végzést az I. rendű alperes vonja vissza, II. rendű alperes eljárását vizsgálja meg, a jogszabálysértő mulasztások felszámolása végett intézkedjen, mert a **ügyszámú** átiratnak megfelelően vissza kellett volna utasítani a felperes meghatalmazotti eljárását, ezzel egy időben fel kellett volna hívni az ügyfelet arra, hogy járjon el személyesen. Minderre tekintettel I. és II. rendű alperesi határozatok is jogsértőek, ezért ezek visszavonásáról szükséges intézkedni. I. rendű alperes 2013. január 15-én kelt határozatában felügyeleti eljárás keretén belül a közigazgatási eljárás során meghozott határozatait megsemmisítette, az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította. II. rendű alperes a megismételt eljárásban visszautasította a felperes eljárását. A végzés ellen fellebbezési jogot nem engedett, a tájékoztatás szerint azt csak a megszüntető végzésben lehet sérelmezni. Ugyanakkor felhívta **W. Kft.**-t, hogy gondoskodjék a képviselő ellátására alkalmas személy meghatalmazásáról vagy az ügyben járjon el személyesen. A **W. Kft.** a felhívásnak nem tett eleget, ezért 58. sorszámú végzésével II. rendű alperes, felperes által előterjesztett kérelmet elutasította. 2013. november 25. napján a **W. Kft.** a megbízási szerződéstől elállt. A felperes a korábban átvett megbízási díjat a **W. Kft.** részére visszafizette.

Felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy alperesek képviselői jogának gyakorlásában jogellenesen korlátozták, kérte ettől való eltiltásukat és valamennyi alperes elégtétel adásra kötelezését. Keresetét a Ptk. 78. § (2) bekezdésére alapította. Állítása szerint alperesek a közvetlenül az ügyfeleknek küldött határozatban tévesen tájékoztatták arról, hogy felperes nem jogosult a képviselőtüket ellátni, ezzel felperes jó hírét sértették. Annak megállapítását is kérte, hogy a **ügyszámú W. Kft.** ügyféllel szemben folyamatban volt közigazgatási eljárásban képviselői jogától jogellenesen zárták el. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 32.000 forint + ÁFA vagyoni kár és elmaradt haszon megtérítésére, elsődlegesen személyiségi jogai megsértésével okozott kár, másodlagosan a Ptk. 339. § alapján.

Alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Mindhárom alperes érvelése szerint, a korábbi álláspontjuk és joggyakorlatuk a jogszabályoknak megfelelő volt, ezt a Legfőbb Ügyészség által kért állásfoglalás is alátámasztotta.

I. rendű alperes vitatta a tevékenységében felmerülő jogellenességet, a felperesi kárt és az okozati összefüggést. Védekezése szerint nem valósított meg olyan kirívóan súlyos jogsértést, amelyre tekintettel a téves jogértelmezésért felelőssége megállapítható. Felperes által csatolt számos hatósági eljárásban hozott határozatot, illetőleg bírósági végzést a jelen polgári eljárásban bizonyítékként nem lehet felhasználni. Hivatkozott arra is, hogy a felperes fő tevékenysége szerint, jogi tevékenységet végez, ugyanakkor ilyen tevékenység végzésére nem jogosult, mivel tagjai között jogi végzettséggel rendelkező személy nincs. Ezért nem volt arra sem jogosult, hogy a **W. Kft.**-vel hatósági eljárásban történő képviselőre megbízási szerződést kössön vagy tanácsadást végezzen. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla **ügyszámú** végzésében foglalt érvelésre. Ugyanakkor azt is kifejtette, hogy a felperes a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket nem vette igénybe.

II. rendű alperes álláspontja szerint a kereset azért nem alapos, mert II. rendű alperes eljárásában jogellenesség, felróhatóság nem volt, önmagában a téves jogértelmezés kártérítési felelősséget sem alapoz meg. A képviselői jog tárgyában a hatóság végzésében foglalt megállapítás objektíve nem sértő, értéktételt nem tartalmaz, negatív következtetés ebből nem vonható le, ily

módon nem alkalmas a felperes jó hírnevének megsértésére sem. A felperes által hivatkozott bírósági döntések kötelező erővel nem bírnak, emellett felperes a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket nem vette igénybe. Kiemelte, hogy ha a jogalkalmazás során egy hatóság egy jogszabályt másként értelmez mint a felperes, nem sérthet jó hírnévhez fűződő jogot.

III. rendű alperes védekezése abban állt, hogy a közigazgatási eljárásban sem első, sem másodfokú hatósági jogkörrel nem rendelkezik, konkrét közigazgatási eljárásban semmilyen magatartást nem tanúsított, semmilyen döntést nem hozott. A megbízási szerződés ugyanakkor nem kizárólag a közlekedési hatóságok előtti képviselet ellátására terjedt ki, hanem beletartozott ilyen ügyekkel kapcsolatos tanácsadás, ügyintézés, amely a képviseleti jog nélkül is ellátható.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperes részére egyetemlegesen 40.640 forintot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította azzal, hogy a peres felek költségeiket maguk viselik. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az állam javára 36.000 forint le nem rótt illetéket, míg a fennmaradó 2.338 forint illeték az állam terhén marad.

Kifejtette, hogy a polgári bíróságnak a Pp. 1. §-a szerinti rendelkezésből eredően nincsen arra hatásköre, hogy az alperesek mint közigazgatási hatóságok eljárásába beleavatkozzék, a hatóság döntési jogosultságát elvonja. A jó hírnév sérelmével összefüggésben rámutatott, hogy alperesek a felperes által sérelmezett hatósági határozatokban a jogi személy képviseleti jogával kapcsolatos jogi álláspontjukat fejtették ki, így jó hírnév sérelem sem valósult meg.

A Ptk. 349. és a Ptk. 339. § felhívását követően az volt a jogi álláspontja, hogy a felperes képviseletének visszautasításával összefüggésben a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőség nem állt rendelkezésre, így a régi Ptk. 349. § szerinti kártérítéstől elzárva nem volt. Megítélése szerint alpereseknek a jogi személy képviseleti jogával kapcsolatos álláspontja is megalapozatlan volt. A Ket. 40. § (1) és (4) bekezdése alapján kifejtette, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban képviselőként bárki eljárhat. Az alperesek által megkívánt eljárási képességet a Ket. 15. § (7) bekezdése értelemszerűen csak a természetes személy ügyfelek részére írja elő, a cselekvőképtelen természetes személy nem lehet ügyfél az eljárásban. Ez azonban nem jelenti azt, hogy jogi személy ne lehetne ügyfél, ha pedig jogi személy ügyfélként eljárhat, akkor képviselőként eljáró jogi személynek is pontosan ilyen módon van tényleges eljárási képessége. III. rendű alperes jogellenessége abban áll, hogy az adott ügyben általános jelleggel is kiadott utasítás megtétele előtt a bírói gyakorlatról tájékozódnia kellett volna, ennek elmulasztása pedig jogellenes. Ebből pedig az következik, hogy az I., II., III. rendű alperesek a jogi személy felperes képviseleti jogát jogellenesen utasították vissza, ezzel súlyos jogalkalmazási hibát követtek el. Ezzel okozati összefüggésben felmerült kárért ekként az I., II., III. rendű alpereseket egyetemleges kártérítési felelősség terheli. Mivel a felperes a W. Kft.-vel az ügy ellátására vonatkozó megbízási szerződését csatolta, 32.000 forint +ÁFA megbízási díj vonatkozásában kárát igazolta. Felperes ugyanakkor igazolta a szerződés megszűnését is, ekként bizonyítottanak fogadta el, hogy a megbízási díjtól a felperes alperesek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben esett el. Erre tekintettel megállapította, hogy a felperes elmaradt haszonból eredő kárát az alperesek a Ptk. 349. és 339. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni. Ebből a szempontból nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes tevékenységi körében a törvényességi felügyeleti eljárásban a cégbíróság miként foglalt állást, mert a képviseleti jog vizsgálata során a felek mögöttes jogviszonyát a hatóság nem vizsgálhatja, és azt sem, hogy az ütközik-e valamilyen mögöttes jogszabályba.

Az ítélet ellen I., II. és III. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

I. rendű alperes azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el, felperest pedig perköltségben marasztalja. Indítványozta a per tárgyalásának felfüggesztését a **Kerületi Bíróságon ügyszámon** zugírászat miatt folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig. Kifejtette, hogy a **W. Kft.**-vel kötött megbízási szerződés ügyintézésre vonatkozik, amely magában foglalja a rendőrség és más közlekedési hatóságok előtti ügyintézés is, illetőleg más hatóságok előtti képviselő ellátását. A szerződés nem eredménykötelem, erre tekintettel az eljárás kimenetelétől függetlenül jogosult a felperes a megbízási díjra. Az ügyintézés pedig a felperes a hatóság döntésétől függetlenül el tudta volna végezni. Így a felperes tevékenységét akként is el tudta volna látni, ha az üggyel kapcsolatosan előkészítő iratot szerkeszt, érdemi védekezést tartalmazó beadványt készít, azt a megbízója csupán aláírja. Ekként álláspontja szerint, mivel a felperes a megbízójának teljes körű tanácsadást adott, a szerződés teljesezésbe ment, a megbízási díj visszafizetése kizárólag felperesi döntés eredménye, nem pedig az I. rendű alperes magatartásának következménye. Hivatkozott arra is, hogy felperes a szerződésnek csak a képviselőre vonatkozó elemét nem látta el, ezért tevékenységéért mindenképpen megillette a díjazás. A megbízási szerződésben foglaltak részleges teljesítése miatt, csak a megbízási díj egy részét kellett volna visszafizetnie a megbízó elállása miatt. Megítélése szerint, az I. rendű alperes magatartásában jogellenesség sem volt, mert súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési hibát I. rendű alperes nem vétett, kártérítési felelőssége így nem állapítható meg. Utalt a Legfőbb Ügyészség állásfoglalására, továbbá arra, hogy a bíróságok döntése kizárólag az adott ügyben hozott hatósági döntésekre bírt kötelező erővel. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes közigazgatási ügyekben nem láthat el képviselőt. Érvelése szerint a felperes tevékenysége jogtalan haszonszerzésre irányul, így a kártérítés fizetésére való kötelezés a jogelvekkel ellentétes, mivel üzletszerűen képviselő ellátására a felperes nem jogosult.

II. rendű alperes azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el. Egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. II. rendű alperesnek jogtanácsosi munkadíj iránti igénye volt. Álláspontja szerint az adott helyzetben általában elvárható gondossággal járt el a helyes joggyakorlat kialakítása érdekében, magatartása jóhiszemű volt. Vitatta egyebekben azt is, hogy a II. rendű alperes eljárása során jogellenesen járt volna el. A Ket. 40. §-hoz fűzött kommentárta hivatkozott, mely azonban nem jelenti azt, hogy bármely jogi személy lehet meghatalmazott, csupán azt, hogy jogi személy is láthat el képviselőt, még pedig olyan jogi személy, amelyet erre külön jogszabály feljogosít. Ismételten hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla **ügyszámú** végzésében foglaltakra. Érvelése szerint, kirívó jogellenességet magatartása nem valósított meg, ugyanis a Ket. értelmében mind az I. rendű mind a III. rendű alperes hasonlóan foglalt állást. Ettől eltérő jogértelmezést csak a bíróság igazolt, ezért az alperes kártérítési felelőssége alól a Ptk. 339. § (2) bekezdése alapján mentesül. Ugyanakkor a kár rendes jogorvoslattal elhárítható lett volna, mert az 50. sorszámú, felperest meghatalmazottként való eljárását visszautasító végzésben jogorvoslati tájékoztatásként, a II. rendű alperes akként fogalmazott, hogy e határozat ellen fellebbezésnek nincs helye csak az eljárást megszüntető végzés elleni fellebbezésben. Ekként a Ptk. 349. §-ban foglalt speciális feltétel sem valósult meg.

III. rendű alperes fellebbezése arra irányult, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a felperes keresetét, mint mindenben megalapozatlant, utasítsa el és marasztalja a felperest perköltségben. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási eljárásban az ügyész az, aki a törvénysértés orvoslása érdekében fellépni jogosult, az Ütv. 29. § (1) és (2) bekezdése szerint, pedig az ügyész ellenőrzi a közigazgatási hatóságok, valamint a

bíróságokon kívül más jogalkalmazó szervek által hozott egyedi jogerős végrehajtható döntések szerinti intézkedések törvényességét. A jogértelmezési kérdésben ezért fordult a III. rendű alperes a Legfőbb Ügyészséghez. Ugyanakkor jogszabálysértőnek tartotta az elsőfokú bíróság kártérítésre kötelező döntését is, mert III. rendű alperesi eljárásban mind a jogellenesség, mind a felróhatóság hiányzott a felelősség megállapításához. A III. rendű alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési hibát nem vétett, hiszen álláspontját az **O.**, a **V.** Főügyészség állásfoglalása, a Legfőbb Ügyészség állásfoglalása és a **F.** Bíróság **ügyszámú** ítélete is alátámasztja. Bár ezek alkalmazása nem volt kötelező, alperesektől joggal volt elvárható az ügyészségi iránymutatás betartása.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, egyben az alpereseket kötelezze perköltség viselésére. Álláspontja szerint, a per tárgyalásának felfüggesztése a büntetőeljárás jogerős befejezéséig indokolatlan, mert az alperesi jogsértések vonatkozásában nem minősül kimentési oknak, de az sem, hogy téves jogértelmezésük ügyészségi állásfoglalásokon alapult. Álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá az elmaradt anyagi haszon mértékére. Hivatkozott arra, hogy az alperesek tájékoztatásából jutott a **W.** Kft. arra a következtetésre, hogy a felperes nem láthat el képviselői tevékenységet a közigazgatási eljárásban, ez vezetett az elálláshoz, így az ok-okozati összefüggés is kétségmentesen fennáll. Ekként egyértelmű, hogy a felperes azért esett el a megbízási díjtól, mivel a megbízója elállt a szerződéstől, ennek következtében a felek a szerződés felbontásának következményeit alkalmazták. II. rendű alperes jogértelmezési bizonytalansága esetén, akkor járt volna el helyesen, ha a rendelkezésre álló bírósági ítéletek egybehangzó állásfoglalásaiból merített volna és figyelembe veszik a Ket. Kommentár rendelkezéseit. III. rendű alperes vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a hatósági döntéshozatal előtti állásfoglalás kérésére ugyan lehetőség van, azonban ennek nincsen kötelező ereje.

I., II. és III. rendű alperesek fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését, mert az fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján első fokon jogerőre emelkedett. A fellebbezési eljárásban ezért kizárólag I., II., III. rendű alpereseket a Ptk. 349. § (1) bekezdés, illetőleg a 339. § (1) bekezdése alapján marasztaló ítéleti rendelkezés helyessége volt vitás.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából szükséges mértékben a tényállást feltárta, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával meghozott ítéleti döntésével, továbbá annak indokaival is egyetértett. Kifejezetten az I., II., III. rendű alperesek fellebbezési érvelésére tekintettel az alábbiakat emeli ki.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése értelmében közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár rendes elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdése speciális kárfelelősségi forma, az e körben keletkezett kár megtérítésének feltételeihez a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános és a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt különös feltételek együttes fennállását is igazolni kell. Államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének egyik speciális

feltétele, hogy a kárt államigazgatási jellegű tevékenységgel okozzák, a károkozásnak az államigazgatási szerv közhatalmi szerepével kell kapcsolatban lennie, a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező, intézkedő tevékenységgel illetőleg ennek elmulasztásával kell összefüggésben állnia. Másrészt nincs helye kártérítési felelősség megállapításának, ha a kár elhárítására a közigazgatási jogorvoslati rendszert a károsult nem merítette ki.

Nem vitatott tény, hogy I. és II. rendű alperes a 410/2007. (XII.29.) Korm. rendelet 9. § (2) bekezdés a) és b) pontjának felhatalmazása alapján a PK 42. számú állásfoglalás a) pontjában megfogalmazott közhatalom gyakorlásával összefüggésben álló szervező, intézkedő tevékenységet gyakorolt, ennek során a **ügyszámú** közigazgatási bírság kiszabása iránti eljárásban első, illetve másodfokú határozatokat hozott. III. rendű alperes **ügyszámon** 2012. december 14. napján szintén intézkedett, a részére felterjesztett iratokat I. rendű alperesnek visszaküldte, majd konkrétan meghatározta az eljárás rendjét, „javasolta”, hogy I. rendű alperes a Ket. 103. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárást megszüntető végzést vonja vissza, a Ket. 115. § (1) bekezdése alapján II. rendű alperes eljárását vizsgálja meg, a jogszabálysértő mulasztások érdekében a szükséges intézkedéseket tegye meg azzal, hogy a **ügyszámú** átiratban foglaltak szerinti eljárási rendnek megfelelően szükséges az intézkedéseket foganatosítani. Ezen határozatnak ugyan nem minősülő, de a teljes első- és másodfokú közigazgatási eljárás menetét meghatározó konkrét eljárási lépést követően III. rendű alperes azzal alappal nem érvelhet, hogy a közigazgatási eljárásban döntést nem hozott, jogellenes magatartást, mulasztást nem valósított meg.

Nem alapos II. rendű alperes azon fellebbezési érvelése, hogy felperes a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget nem merítette ki, mert a 2013. január 22. napján kelt **ügyszámú** végzés ellen jogorvoslattal nem élt. Ezen végzésben II. rendű alperes felperes eljárásának III. rendű alperesi „javaslatnak” megfelelő visszautasításáról rendelkezett, majd a jogorvoslat körében a felperest arról tájékoztatta, hogy a végzés ellen fellebbezésnek nincs helye. Ugyan azt is rögzítette, hogy az eljárást megszüntető végzésben ez támadható, erre azonban felperesnek lehetősége sem volt, hiszen ezt követően előterjesztett kérelmeit kialakított jogi álláspontja miatt II. rendű alperes elutasította (**ügyszám**). Felperesnek ekként jogorvoslati kérelem előterjesztésére eljárási lehetősége nem volt, ezért ennek kimerítése hiányára alperesek nem hivatkozhatnak.

Helyesen fogalt állást az elsőfokú bíróság a jogellenesség kérdésében is.

Az eljárás során alkalmazandó 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 40. § (1) bekezdés értelmében, ha törvény nem írja elő az ügyfél személyes eljárását, helyette törvényes képviselője, vagy törvényes képviselője által meghatalmazott személy, továbbá az ügyfél és jogi képviselője együtt is eljárhat. Az ellenérdekű ügyfelek képviseletét nem láthatja el ugyanazon személy. A (2) bekezdés szerint, ha az ügyfél nem személyesen jár el, a hatóság az eljáró személy képviseleti jogosultságát megvizsgálja. A meghatalmazott a képviseleti jogosultságát a 40/A. §-ban meghatározott módon köteles igazolni. A (4) bekezdés szerint a hatóság visszautasítja a meghatalmazott eljárását, ha az nem alkalmas az ügyben a képviselet ellátására, vagy ha képviseleti jogosultságát az erre irányuló hiánypótlás ellenére sem igazolja. A meghatalmazott visszautasítása esetén a hatóság felhívja az ügyfelet, hogy járjon el személyesen, vagy gondoskodjék képviselet ellátására alkalmas képviselőről.

A fenti rendelkezés egyszerű nyelvtani értelmezésével megállapítható, hogy más eljárási rendektől eltérően a Ket. nem támaszt a képviselettel kapcsolatosan feltételeket, nem rendelkezik arról sem, hogy az ügyfelet csak természetes, vagy jogi személy képviselheti. A fenti képviseletre vonatkozó rendelkezést a Ket. 15. § (7) bekezdésével azért nem lehet összefüggésbe hozni, mert az a

természetes személy, mint ügyfél eljárási képessége körében tartalmaz a cselekvőképesség szempontjából megszorító rendelkezéseket. A cselekvőképesség polgári jogi szabályrendszere azonban annak jellegéből eredően kizárólag természetes személyekre értendő, ez azonban nem jelenti azt, hogy jogi személy, avagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet az eljárás alanya, avagy az ügyfél képviselője nem lehet. A fenti egyszerű jogszabályi rendelkezések téves értelmezése olyan kirívóan okszerűtlen, amely egyben I., II. és III. rendű alperesek felrőhatóságát is megalapozzák.

Nem eredményezi alperesek mentesülését a Legfőbb Ügyésztség 2012. augusztus 13. napján kelt **ügyszámú** átirata sem. A Ket. 40. § (1) bekezdése és a jogi személyek cselekvőképessége hiányának összefüggéseit tárgyaló - egyébként teljes mértékben téves - okfejtése egyben arról is tájékoztatja III. rendű alperest, hogy az ügyésztség a jogszabályok hivatalos értelmezésére nem jogosult, a jogalkalmazó szervek és jogalanyok számára és eljárására kötelező erővel nem bír, eljárásaikban arra normatív alappal nem hivatkozhatnak. A 2011. évi CLXIII. törvény 2. § (1) bekezdés e) pontja alapján ugyan az ügyésztség törvényességi felügyeletet lát el, a g) pont értelmében pedig elősegíti, hogy a hatósági jogkört gyakorló szervek a jogszabályok rendelkezéseit megtartsák, az ügyész feladatköre azonban a 29. § értelmében is egyes konkrét hatósági eljáráshoz kapcsolódó fellépési jogosultságban testesül meg, általános jogértelmezési feladatra törvényi felhatalmazása az ügyészségnek nincsen.

Ebből a szempontból nincsen relevanciája a Fővárosi Ítéltőábla **ügyszámú** végzésében foglaltaknak sem. Az ítéltőábla ezen végzésében rögzítette, hogy az eljárás tárgyát a közigazgatási eljárásban való képviseleti jogosultságról való állásfoglalás nem képezte. Abban azonban állást foglalt, hogy felperes olyan tevékenységet végez, amely az ügyvédi törvény 2. § és egyéb rendelkezései alapján kizárólag ügyvéd által folytatható tevékenységnek minősül, erre gazdasági társaság nem jogosult, működése ezért törvénytörő. A képviselet ellátása azonban sem a közigazgatási eljárásban, de egyéb eljárásokban sem szorítkozik jogi tevékenységre, képviselet ellátásához a Ket. sem jogi végzettséget, de egyéb feltételt sem állít. Ezért nincsen relevanciája annak sem, hogy a felperes ügyvezetője végez-e egyébként a Btk. 286. §-ba ütköző, zugírástnak minősülő tevékenységet, így a per tárgyalásának felfüggesztésére sem volt a Pp. 152. § (1) bekezdése alapján törvényi lehetőség.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a felperesi kár és az alperesi jogellenes magatartás közötti okozati összefüggés fennállása körében is. Az okozati összefüggés igazolásához ugyanis elegendő volt annak bizonyítása, hogy felperes I., II., III. rendű alperesek károkozó tevékenysége folytán a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint vagyoni előnytől esett el, mely kötelezettségének a felperes a perben eleget tett. A 17/F/1. sorszámú okiratban a **W. Kft.** akként nyilatkozott, hogy a megbízási szerződéstől azért állt el, mert felperes a hatósági eljárás során a képviseleti jogosultságot nem láthatta el. **W.L.** 30. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt vallomásában előadta, hogy a szerződést azért bontották fel, mert a felperesi cég a hatósági eljárásban nem járhatott el. A károsodás és a károkozó magatartás közötti okozati összefüggést felperes megfelelően igazolta.

A Ptk. 340. § (1) bekezdés a károsultra nézve is kárelhárítási, kárenyhítési kötelezettséget ír elő, nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget. A károkozás hátrányos következményeinek csökkentése érdekében a károsultra akként kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A felperes és megbízója között létrejött szerződés tárgya a szerződés 1. pontja értelmében konkrét közlekedési üggyel kapcsolatos ügyintézés, amely magában foglalja a rendőrség és más hatóságok előtti képviselet ellátását és az ilyen ügyekkel kapcsolatos teljes körű tanácsadást. Tény, hogy alperesek a felperes beadványait

visszautasították, szerződésben vállalt képviseleti kötelezettségeit ellátni nem tudta, mely lényegében a megbízási szerződéses kapcsolat kiüresedését eredményezte, a szerződés megszüntetése ennek adekvát következménye volt. Az adott helyzetben általában elvárható magatartás körébe nem vonható, így felperestől sem várható, hogy a megbízási szerződés teljesülésének megghiúsulását követően az „elállás” jogszerűségét kétségbe vonja, lehetetlenült szolgáltatásainak teljesítéséért megbízójától ellenértéket követeljen, I., II., III. rendű alperesek mentesülése érdekében. Ezért a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására vonatkozó I. rendű alperesi fellebbezési érvelés is megalapozatlan.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - visszautalva annak helyes indokaira - helybenhagyta. A másodfokú perköltség megfizetéséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Mivel I., II. és III. rendű alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, viselniük kell a felperes 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet 3. § (2) bekezdése alapján meghatározott mértékű felperesi ügyvédi munkadíjat. I., II. és III. rendű alperesek az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján illetékmentesek, ezért a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2015. június 9.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
Utasi Ferencné írnok